SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1861. Zondag 17 November No. 46.

PARAMARIBO.

REGTSZAKEN.

Door het Collegie van Kleine Zaken is dezer dagen het volgende vonnis geveld:

HET COLLEGIE VAN KLEINE ZAKEN IN *SURINAME*,

Gehoord partijen,

Gezien en geëxamineerd de overgelegde stukken,

Overwegende, dat zijdens den Eischer is geconcludeerd, dat: „aangezien de Gedaagde nalatig is gebleven in de betaling der huur van des Eischers huis en erf, staande en gelegen te Paramaribo, aan den *Waterkant* enz aan den Gedaagde bij contract tusschen den Eischer en den Gedaagde aangegaan in dato vier en twintig Mei 1800 zestig verhuurd voor den tijd van een jaar, ingegaan den twee en twintigsten dier maand, tegen duizend Gulden in het jaar, onder bepaling bij het vierde artikel van dat contract, dat de betaling kwartaalsgewijze moest plaats vinden, als elk kwartaal twee honderd vijftig Gulden,

mitsdien bij vonnis van dit Collegie de huur van voormeld huis en erf worde ontbonden, en de Gedaagde worde veroordeeld om binnen drie dagen, na de beteekening van het ten deze te wijzen vonnis, evengemeld huis en erf te ontruimen en ledig te maken, met overgifte aan den Eischer van de daartoe behoorende sleutels en sloten, met magtiging op den Eischer om, bij gebreke hiervan den Gedaagde, des noods met behulp van de daartoe bevoegde magt de facto te doen delogeren, en met veroordeeling van den Gedaagde in de kosten."

het al onder voorbehoud van des Eischers regt van voorrang op de te ontruimen goederen voor het bedrag van zoodanige veroordeelingen, als nader tegen den Gedaagde door den bevoegden regter zullen worden uitgesproken.

Overwegende, dat ten dage dienende, de gemagtigde van den Gedaagde, alvorens op den gedanen Eisch te antwoorden, heeft te kennen gegeven, dat de Gedaagde erkent door omstandigheden van zijnen wil onafhankelijk, nalatig te zijn geweest in de betaling der door hem verschuldigde huurpenningen, dat hij echter, gedagvaard om op den twintigsten December 1800 zestig voor den regter te verschijnen, op den dag te voren, den negentienden, zich bereid verklaard heeft, om tegen intrekking van de dagvaarding de schuld te betalen, maar de Eischer heeft geweigerd de betaling aan te nemen,

en hij Gedaagde, alzoo ter teregtzitting zich als nog bereid verklaarde, tot de reeds door hem aangebodene betaling, alsmede van die der door den Eischer geïmpendeerde kosten, mits de Eischer afzag van zijne ingestelde vordering.

Sustinerende hij Gedaagde, met deze presentatie te kunnen volstaan.

Overwegende, dat de Eischer hiertegen heeft ingebragt,

dat volgens het contract van huur en verhuur tusschen partijen den vier en twintigsten Mei 1800 zestig voor den tijd van een jaar, ingegaan den twee en twintigsten dier maand aangegaan, de huurpenningen kwartaalsgewijze moesten betaald worden;

dat de Gedaagde echter in weerwil van herhaalde aanmaningen, in gebreke is gebleven de betaling te doen, zelfs na het verschijnen van het tweede kwartaal op den twee en twintigsten November 1800 zestig;

dat hierop de Eischer na zijne herhaalde doch steeds vruchtelooze aanmaningen den Gedaagde in regten heeft betrokken tot ontbinding der voormelde overeenkomst van huur en verhuur;

dat, nadat de dagvaarding bij exploict van den achttienden December 1800 zestig, door den deurwaarder A. M. F. was gedaan, de Gedaagde wel is waar den volgenden dag den negentienden December 1800 zestig, zich tot de betaling bereid heeft verklaard, mits de Eischer van de dagvaarding af zag;

dat hij Eischer toen, even als ter teregtzitting allezins bereid was de betaling aan te nemen, echter niet genegen, doch ook ongehouden was de daaraan door den Gedaagde verbonden voorwaarde aan te nemen,

en hij Eischer alzoo des Gedaagden presentatie rejecteerde.

Overwegende, dat hierop de Gedaagde heeft aangevoerd:

dat den Eischer zijn eisch tot ontbinding van het huurcontract niet kan volgen, vermits de Gedaagde niet vooraf in mora is gesteld;

buitendien niet, daar de Gedaagde de betaling der huurpenningen heeft aangeboden voor den dag, waarop de zaak voor den regter zou dienen;

en eindelijk, omdat geëischt is, veroordeeling tot ontruiming van voormeld huis binnen drie dagen, na de beteekening van het te wijzen vonnis, welke veroordeeling niet mag plaats hebben, omdat de vonnissen van dit Collegie onderworpen zijn aan hooger beroep, waartoe een termijn gegund was van drie weken, na de beteekening van het vonnis, terwijl het appel, tot aan de uitspraak daarover de uitvoering der vonnissen schorst, en dus door eene veroordeeling *tot* ontruiming binnen de drie dagen na de beteekening van het vonnis, hetwelk volgens de wet niet mag worden verklaard, uitvoerbaar te zijn niettegenstaande hooger beroep, den Gedaagde in zijn regt tot appel afbreuk zou worden gedaan;

en dat op deze gronden hij Gedaagde, onder benefice van zijne gedane presentatie concludeerde, tot niet ontvankelijkheid, met veroordeeling van den Eischer in de kosten.

En waarna partijen na toelichting hunner wederzijdsche conclusien, daarbij hebben gepersisteerd.

Ten aanzien van het regt.

Overwegende, dat de Gedaagde heeft erkend, het bij het aangehaalde en door den Eischer overgelegde contract, vermelde huis van den Eischer te hebben gehuurd, voor den tijd van een jaar, ingegaan den twee en twintigsten Mei 1800 zestig, voor de som van duizend Guldens, deze huur betaalbaar kwartaalsgewijze, elk kwartaal twee honderd vijftig Gulden;

dat hij Gedaagde, meermalen tot betaling der huur over het eerste en het tweede kwartaal, het eerste den twee en twintigsten Augustus, het tweede den twee en twintigsten November 1800 zestig verschenen is aangemaand, doch evenwel deze huur is schuldig gebleven;

en alzoo door den Eischer het regt verkregen is, om ter zake dier wanbetaling, de ontbinding der overeenkomst te vorderen.

Overwegende, dat voor zoo verre eene inverwijl-stelling van den Gedaagde vereischt was, hij, luidens zijne erkentenis van des Eischers herhaalde vergeefsche aanmaningen tot betaling, door den Eischer in mora is gesteld.

Overwegende, dat alle aanbod van betaling na het uitgaan der dagvaarding op den achttienden December 1800 zestig, en dus ook des Gedaagden bereidverklaring tot betaling op den negentienden December 1800 zestig, en die ten regtdage den twintigsten dier maand gedaan tegen ingestelde vordering niets afdoet.

Overwegende, dat het algemeen costumier is, gelijk uit eene menigte regterlijke uitspraken ook blijkt, den termijn tot ontruiming van huizen te Paramaribo, ingevallen als waarvan hier sprake is, op drie dagen, na de beteekening van het vonnis te bepalen, altoos behoudens des regters bevoegdheid, om in dergelijke gevallen, naar gelang van bijzondere omstandigheden, dien termijn eenigzins ruimer te stellen.

THORWALDSEN'S EERSTE EN EENIGSTE LIEFDE.

(*Vervolg en slot.*)

Bijna was er eene halve eeuw verloopen, en Thorwaldsen bevond zich weder te *Koppenhagen*. Daar verdrongen op zekeren dag geweldige massa's nieuwsgierige ofschoon weemoedig gestemde toeschouwers elkander door de straten der noordsche koningstad, en ieder venster van elk huis was geheel bezet met treurige en gespannen verwachting verkeerende kijklustigen. Eindelijk weergalmde de roep: „daar komen zij! daar komen zij!" — van mond tot mond, van groep tot groep, en de menschenmassa's ijlden heen en weêr, onder den sympathetischen aandrang eener eenige gemeenschappelijke gemoedsbeweging.

Op de bovenste verdieping van een klein huis zat een oud moedertje bij het raam; en toen de roep van de nadering van het algemeen en zoo vurig verbeide schouwspel weêrklonk, beurde zij haar gerimpeld gezigt op en streek met de hand over de oogen, als wilde zij den nevel van zeventig winters van hare blikken afwisschen. Daar naderde een verbazend groote optogt. Talrijke militaire muziek-corpsen gingen eene lijkkoets vooruit, die het stoffelijk overschot van een mensch naar zijne laatste rustplaats bragt. De koning, de geheele koninklijke familie, de adel, de geestelijkheid, de geleerden, de voornaamste officieren, kortom alles, wat slechts in het gansche land voornaam, beroemd en aanzienlijk was volgde de lijkkoets. Rouwvaandels wapperden, trompetten en bazuinen deden hare treurige toonen hooren, en duizende zuchten ontsnapten aan de borst van al die duizenden, die op *Koppenhagen's* pleinen en straten verzameld waren, en tranen zag men langs vele gezigten vloeijen, en dat niet alleen bij de zwakke vrouwen, maar zelfs bij ernstige mannen, soldaten en zeelieden.

Het was.... de begrafenis van Bertel Thorwaldsen, dien het geheele volk beweende, uren in omtrek het gansche land treurde. En zij, die oude vrouw, die van boven naar den voorbijtrekkenden stoet keek — zij was Amalia, het vereenderd voorwerp zijner eerste en „eenige liefde." Thorwaldsen had zich nooit in den echt begeven, en ook zij was ongehuwd gebleven.

„O hemel!" fluisterde het oude moedertje, en wischte zich tranen uit de oogen, die zoo lang waren droog geweest, „hoe wonderbaar zijn toch de wegen des Heeren! Wie had gedacht, dat ik dit nog beleven zou! Die arme, arme Bertel! Alles kwam, gelijk ik hem voorspeld had, uit, en toch — wie weet of ge niet een gelukkiger en schooner leven gemaakt hadt, als ge bij uwe goede ouders gebleven en mijn echtgenoot geworden waart! Maar lieve hemel! wie anders kan dat weten dan Hij, die daar boven de sterren zetelt! Die arme, arme Bertel!"...

Vier jaren later strompelde op een mooijen Zondag morgen een stokoud, onder de jaren gebukt gaand moedertje, op haar stokje leunende, met moeite door de met menschen opgepropte beeldenzalen van dat schoone gebouw, hetwelk heden ten dage „Thorwaldsen's museum" heet. Zij hield zich niet op, om de onvergetelijke en onovertroffen werken van zijnen beitel te bewonderen, maar sleepte zich, zoo goed en zoo kwaad als zij kon, verder, totdat zij eene openstaande deur bereikte, die naar de binnenplaats van het gebouw leidde. Een eenvoudig gedenkteeken van grijs marmer bedekt hier het stoffelijk overschot van den grooten kunstenaar, wiens meesterhand al die kostelijke werken, waarmede de zalen prijken, geschapen heeft. Schrede voor schrede strompelde zij met moeite naar den grafsteen en knielde er vlak voor neêr, legde toen hare kruk weg en drukte hare ontvleeschte vingers tegen het gerimpelde voorhoofd. „Ja, ja!" fluisterde zij, „hier moet hij begraven liggen! Ik heb den lieven God gebeden, dat Hij mij slechts zooveel kracht zou laten, om mij naar deze plaats te kunnen voortslepen, en zie, de Heer heeft mijn gebed verhoord. Lieve Hemel, nu kan en wil ik gaarne sterven!" Zij deed de handen van hare oogen en keek naar het eenvoudig en toch zoo veel zeggend opschrift. „Bertel Thorwaldsen," dat op den eenen kant van het gedenkteeken gegraveerd staat. Hierna stak zij haar wijsvinger in de hoogte, en volgde het opschrift letter voor letter tot aan het einde. Met een flaauwen glimlach liet zij hierop de hand zakken en zuchtte diep, terwijl een heldere glans van inwendige verrukking zich over hare gelaatstrekken verspreidde. 't Is waar; hier ligt hij te verrotten. Arme Bertel, wij zullen elkander wederzien — in den hemel!"

Haar oog ging digt, langzaam viel haar hoofd op de borst, en haar vermoeide schouder zocht een steunplaats tegen het steenen gedenkteeken. In deze houding bleef zij, totdat des middags een der beambten van het museum, die, natuurlijk verwonderd zulk eene vrouw en dáár ter plaatse aan te treffen, naar haar toe kwam, en haar vriendelijk aansprak: „wat doet gij daar, moedertje?" Zij gaf geen antwoord, en hij schudde haar zacht aan den schouder, in de onderstelling dat zij sliep. Maar haar ligchaam zakte bij deze aanraking zacht op den grond, en nu eerst zag de beambte, dat het de slaap des doods was, die haar in zijne zachte armen genomen had.

dat door het vaststellen van zoodanigen termijn of elken anderen geene afbreuk gedaan wordt aan het regt van den veroordeelde tot hooger beroep, of aan de gevolgen van zoodanig beroep.

Overwegende, dat op deze gronden, met verwerping van des Gedaagden presentatie den Eischer zijne ingestelde vordering behoort te worden toegewezen.

REGTDOENDE.

Met rejectie van des Gedaagden presentatie, verklaart te zijn ontbonden de voormelde tusschen-partijen bij schriftelijke overeenkomst, van den vier en twintigsten Mei 1800 zestig aangegane huur en verhuur.

Veroordeelt den Gedaagde, om binnen drie dagen na de beteekening van dit vonnis, het voormelde huis te Paramaribo enz, te ontruimen en ledig te maken, met overgifte aan den Eischer van de daartoe behoorende sleutels en sloten;

met magtiging op den Eischer, om bij gebreke hiervan, den Gedaagde des noods, met behulp van de daartoe bevoegde magt de facto te doen delogeren;

en veroordeelt den Gedaagde in de kosten, bedragende enz.

het al onder voorbehoud van des Eischers regt van voorrang op de te ontruimen goederen voor het bedrag van zoodanige veroordeelingen, als nader tegen den Gedaagde door den bevoegden regter zullen worden uitgesproken.

Aldus gedaan te Paramaribo enz.

Eene particuliere correspondentie uit New-York behelst het volgende:

Terwijl de »groote legers" nabij Washington hunnen tijd in werkeloosheid doorbrengen, is Missouri het tooneel van den vreesselijksten burgeroorlog geworden. Nimmer leverde de geschiedenis van den lateren tijd eene dergelijke mengeling van krijg en bloed, van laagheid en verraad, grootheid en zelfopoffering! Missouri, waar nog vele wegen ongebaand, nog vele wouden in hunnen maagdelijken toestand verkeeren, dat wemelt van schuilhoeken, bergen en moerassen, holen en sluipgaten, Missouri, waar de geheele bevolking verdeeld is tusschen Noord en Zuid, waar de zoon de krijgsbanier der rebellen volgt, de vader trouw blijft aan de glorierijke vlag met hare sterren en strepen, waar de broeder tegenover den broeder staat, ja, zelfs moeder en dochter hare partij hebben gekozen en trachten te ondersteunen, Missouri is het ware land voor zulk een moorddadigen krijg. Schandelijk en der menschheid onwaardig zijn de pogingen in het werk gesteld om elkander afbreuk te doen; herhaaldelijk worden pogingen gedaan om de spoorwagens van de rails te werpen; twee verschillende treinen werden door het ondermijnen van bruggen vernield en honderde weêrlooze personen om het leven gebragt. Men moet echter deze aanslagen niet aan de beide oorlogvoerende partijen wijten; dit zijn slechts de wraakzuchtige daden van individuen niet in staat op eenige andere wijze de partij, die zij aanhangen, te bevoordeelen.

De confederalisten hebben op nieuw aldaar eene belangrijke overwinning behaald. De stad Lexington viel na vier dagen strijdens in hunne handen. Toen generaal Price zich met eene, het is waar, veel grootere magt daarvoor vertoonde en de stad opeischte, antwoordde kolonel Mulligan, die over de magt der Unie bevel voerde, niet gelijk Leonidas: »kom ze halen," maar: »ga naar de hel!" een fijn *specimen* van Amerikaansch Spartanisme en zeer algemeen onder de bewoners dezer republiek. Het gevolg was een doodelijke strijd en Mulligan, die even dapper was als lakonisch, streed gedurende vier dagen tegen de overmagt. Eindelijk zwichtte hij, door gebrek aan water, naar men zegt, en behalve een verlies van 3500 man (gevangenen en dooden) aan onze zijde, vielen den confederalisten al het klein geschut, geweren, ammunitie, uitrustingen en 3000 paarden in handen. De dooden en gewonden zullen aan weerszijde wel van vijf tot acht honderd bedragen. Over het algemeen, en ook de regering schijnt hiertoe geneigd te zijn, wil men de blaam hiervan op generaal Fremont werpen, die genoegzame magt ter zijner beschikking hebbende, Mulligan versterking had kunnen zenden. Te gelijkertijd echter berigt men, dat Fremont zelf tegen Price zal optrekken.

Hoewel laat, schijnt de regering eindelijk tot een noodzakelijken maatregel besloten te hebben, namelijk het pressen van manschappen voor het leger. Gisteren werd daarmede in Chicago Illinois) een aanvang gemaakt. Dit is, in mijn oog, eene zaak van groot gewigt en men behoeft geen krijgskundige te zijn om zulks te begrijpen. Het grootste gedeelte, neen, bijna het geheele leger, door het Noorden op de been gebragt, ligt nabij Washington, ieder oogenblik tot een strijd genood zaakt kunnende worden. Mogt deze slag in hun nadeel uitvallen, mogten de confederalisten op nieuw zegevieren en dit is niet onmogelijk, dan valt Washington in hunne handen, dan is het leger der Noordelijken verslagen, verspreid, vernietigd. Baltimore en, met deze stad, Maryland zouden zich onmiddellijk voor het Zuiden verklaren, en wat zou de gevlugte president, de gevlugte senaat moeten aanvangen, zonder leger? Zulk een gevecht kan morgen plaats hebben, en na de nederlaag een leger te pressen, te organiseren, te oefenen zou minstens drie maanden vereischen, gedurende welken tijd, Washington versterkt, tot de hoofdstad der zuidelijke republiek gemaakt zou kunnen worden en volkomen onneembaar zijn. En wanneer men weet, dat slechts twee spoorwegen, en wel door Maryland, van het noorden naar Washington leiden, terwijl daarentegen in de zuidelijke staten verscheidene lijnen daarheen voeren, zal men de waarheid dezer bewering begrijpen.

De *Constitutionnel* bevat het volgende door den heer Grandguillot geteekende artikel, betreffende het bezoek van den koning van Pruissen;

„De tijden zijn voorbij waarin Europa Frankrijk als 't ware met een zedelijk lazaret omringde en de buitenlandsche vorsten slechts tot ons durfden doordringen voor weinige uren, onder het striktst incognito en op voorwaarde van niemand te zullen groeten. Sedert tien jaren zijn bijna alle vorsten van Europa officieel en in het openbaar het zeldzaam leerrijk schouwspel komen gadeslaan van een groot volk, dat eensklaps aan de binnenlandsche twisten, welke het uitputten, ontrukt en als door een wonder op nieuw aan het hoofd der natien geplaatst werd. Koningen en Vorsten hadden tot nu toe, tot hun eigen schade, geleerd hoe de omwentelingen beginnen; het was natuurlijk dat zij verlangden te leeren hoe zij eindigen onder de voorzigtige en vaste hand van een bevrediger en hoofd.

„Het keizerlijk Frankrijk heeft van zijne zijde, zonder trotschheid, maar met eene gewettigde zelfvoldoening, die vorstelijke bezoeken ontvangen. Het heeft daarin slechts gezien wat het er in moest zien: niet eene gedrochtelijke coalitie, met een voorbijgaand doel, van twee in strijd met elkander zijnde beginselen, zelfs niet de mogelijkheid van een ellendig compromis; maar de hoop dat die bezoeken vele vooroordeelen, veel verbittering en haat zouden doen verdwijnen; dat zij een einde zouden maken aan de kostbare ongerustheid, welke sedert vijftig jaren de nationaliteiten met de wapenen in de hand tegenover elkander gelaten heeft; de hoop eindelijk, dat zoo de vorsten er eindelijk toe kwamen elkander te achten en te begrijpen, de volkeren elkander ook zouden gaan begrijpen en liefhebben.

„Ook thans ziet Frankrijk niets anders in het aangekondigde en ophanden bezoek van den koning van Pruissen.

„Zoo men geloof mag slaan aan de bladen aan gene zijde van den Rhijn, dan is dit niet geheel en al het geval in Duitschland. De tegenwoordigheid van koning Wilhelm te Compiégne baart er verwondering; men verontrust er zich over en de gemoederen worden er door opgewonden.

„De bladen wier uitsluitende en welbekende sympathie Oostenrijk geldt, hebben eerst de vrees voorgewend, dat de stap van den Pruissischen vorst „nog slechts eene grove fout toevoegde aan de feilen van het verleden;" eenige hebben zelfs luide gezegd dat „dit onderhoud vol gevaren was en dat de Duitsche belangen zouden worden ten offer gebragt aan het egoïsme van Pruissen.

„Men zou zich kunnen verwonderen, dat zulk een eenvoudig feit aanleiding heeft gegeven tot zoovele beschuldigingen en uitvallen, zoo men niet wist dat onlangs het kabinet van Weenen, toen het aanzoek deed om de alliantie van Pruissen, bij het kabinet van Berlijn een *échec* heeft geleden. De voorwaarden, welke Oostenrijk voorstelde, waren nogtans zeer onverwacht, indien men op sommige mededeelingen kan vertrouwen: Oostenrijk gaf de leiding van den Duitschen bond op; het scheen zelfs geneigd al den invloed welken het nog in Duitschland bezit, ten offer te brengen, zoo Pruissen er in toestemde, Oostenrijk eene voldoende hulp te verleenen, om zijn binnenlandschen toestand te bevestigen en den tegenstand der nationaliteiten, die van de Habsburgen hare autonomie eischen, te overwinnen. Dit was niet alles: er waren, gelijk de Pruissische bladen beweren, nog eerzuchtiger en nog hersenschimmiger plannen in het spel.

„Doch zoude het geconsolideerde Oostenrijk zijne beloften gehouden hebben? Pruissen heeft de proef niet willen wagen. De Pruissische bladen hebben er met eene bijzondere bitterheid aan herinnerd, dat „Weenen de ondankbaarheid onder de eerste zijner staatkundige deugden rangschikte en zij wierpen in bijna kwetsende bewoordingen zelfs het denkbeeld van zulk eene alliantie verre van zich, al werd die alliantie ook betaald met nog grootere concessien dan die welke men voorstelde."

„Met het oog op deze houding der Berlijnsche pers, hebben de Oostenrijksche dagbladen het noodig geoordeeld eene andere houding aan te nemen. De Weener *Presse*, eensklaps teruggetreden, heeft niet geaarzeld amende-honorable te doen. Zij heeft erkend, dat de dubbelzinnige houding van Oostenrijk tegenover Pruissen, deze laatste mogendheid om zoo te spreken genoodzaakt had zich aan het hoofd der hervormings-beweging te plaatsen. Maar hoe! was zelfs met het oog daarop de bijeenkomst te Compiégne geen ongeluk?

„„Die bijeenkomst moest tusschen koning Wilhelm en de liberalen wantrouwen te weeg brengen; zou vooral het Duitsch vaderlandsch gevoel schokken. Werd er niet reeds gesproken van eene opeisching der Rijngrenzen en eene voorloopige toezegging daarvan aan keizer Napoleon, als waarborg van veiligheid voor een vereenigd Duitsch rijk, hetwelk ten voordeele van Pruissen gecreëerd was?""

„De Pruissische pers, dit moeten we tot ons leedwezen er bij voegen, na eerst zulk eene vaste houding ten opzigte van Oostenrijks beloften te hebben aangenomen, toont zich toch op dit oogenblik tegenover die insinuatien minder standvastig. Zij spreekt er van, dat het bezoek van den koning van Pruissen niets is dan eene hoffelijkheid; dat keizer Napoleon een bezoek te Baden had afgelegd en dat dit nu door koning Wilhelm met een tegenbezoek te Compiègne wordt beantwoord: ziedaar alles!"

„De *Kölln. Zeitung*, het *Journal de Francfort* en eenige andere meer geloofwaardige bladen, die wij niet zullen noemen, verklaren dat geen enkel politiek onderwerp tusschen de beide souvereinen zal besproken worden „„noch uit het oogpunt der Duitsche belangen, noch uit dat der niet Duitsche kwestien.""

„Uit welk oogpunt dan? Niettegenstaande ons verlangen om de Pruissische pers en het met haar eensgezind gedeelte der bonds-pers in niets tegen te spreken, schijnt het ons moeijelijk aan te nemen, dat de souvereinen der meest invloedrijke en meest gevestigde mogendheden van het Europesche vasteland, alleen bijeenkomen om eenige beleefdheden te wisselen.

„Men beweert, dat de aanwezigheid van den Pruissischen koning te Compiègne niets minder zal zijn dan eene politieke gebeurtenis. Het zij zoo; in den grond der zaak zijn wij van hetzelfde gevoelen: dat zegt nog iets meer. Wanneer men niet van het woord in een nadeeligen zin misbruik had gemaakt, zouden wij het gaarne eene maatschappelijke gebeurtenis noemen; of wij zullen, als gij dit liever hebt, ons bepalen tot de verklaring dat wij het beschouwen als eene economische gebeurtenis.

„Sedert twee jaren zijn, gelijk men weet, tusschen Potsdam en de Tuilerien de ijverigste onderhandelingen gevoerd, om de slagboomen van het Tolverbond omver te werpen en achtervolgens de Duitsche markten voor de Fransche en deze voor de Duitsche markten te openen.

„Dat is nu, gelijk sommigen het wel zouden verlangen, eene secondaire kwestie, in ons oog is het eene hoofdzaak. Door staatkundige verdragen worden slechts de regeringen verzoend; handelstractaten verzoenen de volken. De eerste, hoe opregt gemeend, hoe ridderlijk gesteld ook, kunnen door de geringste omstandigheden worden verbroken; de laatsten, mogen ze al aanvankelijk onvolmaakt zijn en gebrekkig, wanneer hun grondslag slechts waar en billijk is, overwinnen ze alle bezwaren en eindigen met de eerstgenoemde te beheerschen. Vraag het eens aan Engelands aristocratie, vraag het vooral aan den *lord warden* der vijf havens, wat hij denkt over en wat hij verwacht van het handelstractaat van Rouher en Cobden.

„Koning Wilhelm, zijn verleden bewees het meermalen, is een vorst die zijn tijd en zijn volk begrijpt. Zijne standvastigheid en eerlijkheid zijn spreekwoordelijk geworden. Hij behoort tot het geslacht van die vorsten, die het rondweg aan hun volk verklaren, dat zij blinden haat en onregtvaardig vooroordeel onder den voet treden, dat zij wars zijn van een voorbijgaande populariteit en niet anders beoogen of begeeren dan de onpartijdige goedkeuring der nakomelingschap."

Uit Napels schrijft men dat er nog altoos eene merkbare spanning heerscht bij het vooruitzigt op de opheffing van het stadhouderschap. De Napolitanen zijn wel voor de opheffing van een locaal gouvernement, wanneer slechts te gelijk daarmede het denkbeeld der eenheid van Italie verwezenlijkt wordt. Zoolang evenwel het geheele schiereiland nog niet vereenigd is, willen zeer vele Napolitanen liever zoolang eene zekere centralisatie in de aangelegenheden der zuidelijke provincien behouden zien. Toen er vroeger sprake was van het voortdurend bestaan van een stadhouderschap, achtte de Napelsche bevolking dit overtollig; zij noemde die instelling eene nuttelooze, zelfs gevaarlijke zaak. Doch naauwelijks werd er gesproken van de afschaffing dezer instelling, of de meesten waren weer even spoedig gereed met de verklaring, dat zij moest blijven bestaan. Nu zijn er personen genoeg, bij wie deze wensch, hetzij uit bijzondere belangen, hetzij uit verkeerde begrippen voortspruit; doch over het algemeen ligt de oorzaak dier gezindheid eigenlijk daarin, dat men er Cialdini liever nog vooreerst niet wil missen. Alle werkzame krachten des lands zijn dan ook op dit oogenblik om den generaal geconcentreerd; zijn prestige is algemeen en de oude coteriën mogen nu en dan schimpschoten op hem laten hooren, dit hindert hem niet; integendeel, juist daardoor schijnt zijne populariteit te vermeerderen.

Naar men verneemt is bij de Italiaansche regering reeds het plan betreffende de administrative reorganisatie van Napels, na de opheffing van het stadhouderschap, gereed. Het land zou in zeventien provincien ingedeeld worden, die elk een gouverneur tot hoofd zullen bekomen, terwijl, tot bevordering der centralisatie, ieder gouverneur regtstreeks met den minister van binnenlandsche zaken in correspondentie zal treden. Generaal Cialdini is een groot voorstander van zoodanig stelsel, terwijl hij voorts vurig wenscht, van zijne buitengewone volmagt als stadhouder zoo spoedig mogelijk ontheven te worden. Over het algemeen wordt het tijdstip waarop die wensch in vervulling zal komen, spoedig te gemoet gezien.

Er zijn op nieuw een aantal Engelsche oorlogsschepen voor Napels gekomen. Hun aantal moet thans reeds elf bedragen. Zoo als men weet waren er voor eenigen tijd ook eenige Britsche oorlogsschepen verscheuen, hetgeen destijds aanleiding gaf tot veel polemiek, daar men hierin eene vermomde interventie ten gunste van het bestaand gezag meende te zien. Bij het vertrek dier schepen hield die polemiek op; doch waarschijnlijk zal hunne verschijning thans op nieuw aanleiding geven tot allerlei gissingen. Het verdient voorts opmerking, dat het eskader ditmaal grooter is dan bij de vorige gelegenheid.

De gedenkdag van den veldslag aan de Volturno is op Sicilie met eene algemeene geestdrift gevierd. Daarbij heerschte de meeste orde. Het plan tot eene demonstratie te Palermo ten gunste van Rome is mislukt.

De *Times* het gerucht bespreekende, dat Pruissen zich naauwer bij Frankrijk aansluiten zou, zegt o. a. het volgende:

„Pruissen en Engeland hebben dezelfde belangen. Pruissen's belang brengt mede, dat het zich zoo innig mogelijk met Engeland verbindt, want wordt ooit Pruissen van de zijde van Frankrijk aangevallen — 't welk met iederen dag waarschijnlijker wordt — dan zal eene Engelsche vloot het de meest gewigtige diensten bewijzen. Wanneer het gerucht van een Fransch-Pruissisch verbond dus tot ons doordringt, moeten wij dit bedaard aanhooren. Het Pruissisch volk zou, indien ooit zulk een verbond mogelijk ware, voor die mogelijkheid alleen reeds moeten terugdeinzen, terwijl het, zijn waar belang begrijpende, zich steeds naauwer zou moeten aansluiten bij mogendheden als Engeland, Oostenrijk, Rusland, Italie en Spanje, maar nooit aan een staat, van wiens kant het door de grootste gevaren bedreigd wordt. Kwam ooit zulk eene Pruissisch-Fransche alliantie tot stand, nimmer zou die voor Pruissen een waarborg tegen eenigen aanval van Frankrijk's zijde kunnen wezen, want Frankrijk zou de kleine Duitsche staten van Pruissen vervreemden, en dat rijk weder tot den rampzaligen toestand terugvoeren, waarin het zich in 1806 bevond."

Wij ontleenen aan eene particuliere correspondentie uit Brussel dd. 19 October het volgende:

Onze dagbladen gaan voort de meest gunstige verwachtingen uit te spreken nopens de bijeenkomst tusschen uwen souverein en den onze, en de *Meuse* van Luik besluit heden een artikel met de verklaring, dat na die ontmoeting, volgens dat blad een geluk voor beide landen, er in Belgie slechts eene herinnering zal blijven bestaan van de weldaden door ons land onder de Nederlandsche regering genoten. Het doet mij tevens genoegen u te kunnen melden, dat onze geheele bevolking met vreugde die gebeurtenis te gemoet ziet. Een mijner vrienden, zoo even van Luik teruggekeerd, verzekert mij, dat men daar schier van niets anders spreekt; eene mededeeling die mij evenzeer door personen is gegeven, welke aan ons hof verkeeren. Onze Koning heeft b. v. nog gisteren bij de viering der lijkdienst vóór de nagedachtenis van wijlen onze Koningin, te Laeken, tot een zeer bekend diplomaat gezegd: „La date du 19 Octobre 1861, marquera dans notre histoire." Het is toch op dien dag, dat de bijeenkomst zal plaats hebben. Zij die van den 18den hebben gesproken, waren verkeerd ingelicht, daar uw Vorst eerst den 19den des ochtends zeer vroegtijdig Compiègne zal verlaten. Behalve hetgeen door een onzer bladen van een te Luik bij die gelegenheid te houden feestmaal en gala-voorstelling in den pas voltooiden schouwburg werd gemeld, weet ik, dat heden ochtend aldaar eene buitengewone bijeenkomst van burgemeester en schepenen is belegd, om de hoofdpunten van het programma der feestelijkheden vast te stellen. Zeker is het intusschen dat er een déjeuner zal plaats hebben; waar, òf op het hôtel van den gouverneur òf aan het station is nog niet bepaald, hoewel op beide plaatsen bijzondere versieringen voor de ontvangst van Koning Willem III worden aangebragt, die den 20sten des ochtends, de reis naar zijne residentie zal voortzetten. Het berigt van een blad van Luik, dat de inwijding van den spoorweg van Luik naar Maastricht op denzelfden dag als de bijeenkomst zal plaats hebben, is echter van allen grond ontbloot. Die inwijding zal in de eerste dagen der maand November kunnen geschieden, daar de opening van een internationalen spoorweg steeds door verschillende formaliteiten wordt voorafgegaan. Daaronder behoort in deze het onderzoek der Nederlandsche staats-commissie voor de spoorwegen hetgeen ik naar ik verneem eerst na het leggen van den eersten steen voor de spoorwegbrug te Zutphen, dat op den 21sten, dus twee dagen na de bijeenkomst plaats heeft, zal kunnen geschieden. Die spoorweg is geheel gereed en welligt zal de directie wel een middel bedenken, om uwen Koning en HDs. gevolg, benevens onzen souverein en verschillende autoriteiten gelegenheid te geven, zich daarvan bij gelegenheid der bijeenkomst te overtuigen. Behalve dat, zooals ik zoo even zeide, het tijdstip der opening niet zoo nabij is als het evengenoemde blad opgeeft, vrees ik nog dat het inwijdingsfeest niet te Luik maar te Maastricht gevierd zal worden.

Om echter op de bijeenkomst terug te komen, meld ik nog dat de Nederlandsche gezant, Baron Gericke van Herwijnen en zijn secretaris, den Heer van Lansberge, den 18den dezer naar Luik vertrekken. Gisteren heeft een der attachés, op verzoek onzer regering, Luik bezocht, om zich met het bestuur en den gouverneur nopens verschillende punten, de ontmoeting der beide monarchen betreffende, te verstaan.

INGEZONDEN.

UITBOEZEMINGEN over de Kolonie SURINAME, door den ouden Heer FURET. (W. E. H. WINKELS.)

XIX.

III TIJDVAK.

Zoo als wij vroeger gezien hebben, was de Kolonie door KAREL II van *Engeland* bij een giftbrief dd. 24 Junij 1662, aan WILLOUGHBIJ en HIDE geschonken. In dien giftbrief werden de grenzen der Kolonie bepaald, als: Noordelijk: de Zee — Zuidelijk: tot aan *Brasilie*: Oostelijk: een Engelsche mijl van of voorbij de *Marowijne* en Westelijk: een Engelsche mijl van of voorbij de *Coppename*.

Ofschoon de Zeeuwen, de Souvereiniteit van de *Nederlanden* erkenden, eigenden zij zich echter het gezag over deze volkplanting toe. Zeker was onder meer andere redenen deze, dat de Staten, gedurende de laatste jaren door de woelingen in hunne provincien en de oorlogen die zij geleden hadden, al zeer slecht zorgden voor hunne overzeesche bezittingen in *Z. Amerika*.

CRIJNSSEN, noemde zich dan Kommandeur der Kolonie *Suriname* en gaf van zijn verovering aan den Zeeuwschen Staat kennis. Daar er eenig verschil gerezen was, tusschen de Franschen en Zeeuwen, omtrent de juiste grensbepaling, werd dezelve op nieuw tusschen A. DE LE FEBURE DE LA BARRE, *raad van Z. M.* LODEWIJK XIV van *Frankrijk* en ABRAHAM CRIJNSSEN, bepaald dd. 18 November 1668, waarbij de *Sinamarij* als grens werd aangenomen. Aldaar, was door de Franschen onder NOËL een fortres gebouwd, welk fortres later door de Engelschen werd genomen (1665 of 1666): bij het opmaken van deze bepaling tusschen DE LE FEBURE en CRIJNSSEN, was tegenwoordig SAMUEL NASSIJ Koopman, welke daarvan op den 3 December 1700, ten overstaan van den Notaris STEVEN PELGROM te *Amsterdam* en de getuigen PIETER VAN HAPS en COENRAAD VAN ESTERWEGEN, verklaring heeft afgelegd, welk stuk gedeponeerd werd ter Secretarij der Stad *Amsterdam*.

De Zeeuwen benoemden intusschen eigenmagtig PHILIP JULIUS LICHTENBERGH tot bevelhebber der Kolonie; hierover ontstond ongenoegen met de algemeene Staten, doch na rijp beraad keurden zij de keuze bij resolutie dd. 26 November 1668 goed, waarop LICHTENBERGH den 4 December 1668 naar *Suriname* vertrok.

Bij zijne aankomst in deze Kolonie Februarij 1669, vond deze Gouverneur CRIJNSSEN, in wiens handen hij den 16 Februarij den eed van trouw aflegde.

Het duurde niet lang of de algemeene Staten begonnen de belangrijkheid dezer volkplanting in te zien en begrepen dat zij het gezag over de Kolonie niet uit handen mogten geven, terwijl de Staten van *Zeeland* aan dien eisch niet wilden toegeven, waardoor oneenigheden tusschen beiden ontstond. Deze onaangename strijd duurde voort tot het jaar 1672, waardoor de volkplanting wederom veel leed, eindelijk, loste de eene moeijelijkheid na de andere zich op, en men kwam tot de minnelijke bepaling, dd. 29 Januarij 1672, dat het beheer en de eigendom aan *Zeeland*, maar het oppergezag aan de algemeene Staten verbleef; de laatsten tevens aannemende, voor de verdediging dezer Kolonie zorg te zullen dragen.

De Stad *Paramaribo* bij de komst der Zeeuwen in *Surinaamsburg* veranderd, wordt nu NIEUW-MIDDELBURG genoemd, doch de inwoners waren aan den ouden naam „*Paramaribo*" zoo gewoon, dat alle andere namen als van zelve wegstierven en welhaast niet meer genoemd werden.

Gedurende de jaren 1669 tot 1671, werden de volkplanters, vooral in de boven-rivieren, zeer ontrust door de aanvallen der *Cribisi-Indianen*; strooperijen en vernielingen van gewas, berokkenden de kolonisten veel schade, dikwijls trof de wraak de niet-schuldigen, want de aanvallen dier Stammen waren wraaknemingen voor onderdrukking en wreedheid. Niet alleen dat zij dikwerf uit hunne nederzettingen door de kolonisten werden verjaagd, wanneer deze de plekken waar zij woonden, gunstig vonden, voor den aanleg eener plantaadje, maar helaas! zij werden berooid en tot slaven gemaakt, nadat zij eerst zelven slavenhandel gedreven hadden, immers, de *Cribisi Indianen* verkochten de krijgsgevangenen, die zij bij andere Stammen haden prijs gemaakt, voor snuisterijen, messen, spiegeltjes, kralen, enz. aan de kolonisten, en ondergingen later zelve het slaven lot. Vele plantaadjes wier namen met „*bo*" eindigen, schijnen vroegere woonplaatsen dezer Stammen te zijn geweest. De *Cribisis* nu het juk moede, stonden als een man op, en namen geduchte wederwraak, zoo dat de Kolonie op het punt van haren ondergang was. De Gouverneur LICHTENBERGH trachtte wel deze oorlogzuchtige Stammen te bedwingen, doch vruchteloos; hunne aanvallen waren zoo onverwachts en onregelmatig, dat iedere poging zonder goed gevolg bleef. De aanvallers hadden daarbij het groote voordeel van het terrein, wanneer de kans tegen hen keerde, het onmeetbaar groote, voor Europeërs ondoordringbaar woud. De moedeloosheid steeg in de Kolonie in dien tijd ten top.

Deze moeijelijkheden, die LICHTENBERGH, door den stand van zaken ondervond, werden nog vermeerderd door de ontevredenheid van vele kolonisten, zoo wel onder eenige Christenen als Israelieten, die Engelschgezind waren en er naar haakten, de Engelsche kroon op nieuw te mogen huldigen; de 1200 vertrokkene volkplanters naar *Jamaica*, bragten het verlaten van vele plantaadjes te weeg.

De verdediging tegen de Indianen was daardoor zoo veel te moeijelijker en zwaarder geworden, en de herhaalde tijdingen der uitgewekenen, dat het hun op *Jamaica* gunstig ging, sterkten en verhoogden de ontevredenheid.

(Wordt vervolgd.)

MUZIEK KORPS VAN HET BATAILLON JAGERS No. 27.

PROGRAMMA VOOR HEDEN MIDDAG

Den 17 November 1861.

No. 1. QUADRILLE, *Le Prince Imperial*, arr. par G. BARTHE.
2. DIE ANLAGE, *Polka Masurka*, arr. par G. BARTHE.
3. BöMERSCHE GALOP, *Varié*, par KUFFNER.
4. SALLIJ POLKA, arr. par G. BARTHE.
5. LEINATE'S KLäNGE, *Walzer*, arr. par G. BARTHE.
6. PAS REDOUBLÉ, arr. par G. BARTHE.

SCHEEPSTIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 12den dezer, de Nederlandsche schoener *Flijing Dutchman*, Kapt. J. van Wilgen, naar Cajenne, lading: 8000 voeten W. P. Planken, 50 drums Bakkeljaauw, 25 vaten Makreel, 4 dito Reuzel, 12 dito, Spek en 4 dozijn Stoelen.

Den 14den, het Eng. schip *Elisabeth Rose*, Kapt. R. Mackensie, naar Engeland, lading: 307 vaten en 26 blomvaten Suiker 570,885 pond.

Den 16den, de Nederl. schoener *Ellen*, kapt. W. C. Dekker, naar Demerarij, lading: 6 vaten Melassie 677 gallons, 42 balen Cacao 5,840 pond, 11 balen heele Koffij 1,965 pond, uit het Entrepôt, 33 kisten Brandewijn.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Josephina Bernardina*, kapt. Bos, adres bij J. Gisius.

Het schip *Wilhelmina*, kapt. Klint, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Suriname*, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Jennij*, kapt. de Lang, adres bij M. M. Curiel.

Het schip *Emelie*, kapt. van Wijk, adres bij F. Emanuels.

Het schip *Willem Frederik*, kapt. R. Y. Visser, adres bij Gebroeders van Praag.

Het schip *Mercurius*, kapt. van der Veer, adres bij H. Degenhard.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 14den dezer, van plantage *Catharina Sophia*, 100 vaten a 9,52 cts.

Rum. Idem, van gemeld effect, p. m. 3,500 gall. hooge proef, a 75,6 cts.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Door- en ten huize van den Vendumeester J. F. Favereij.

Donderdag, den 14den November 1861.

Het Huis en Erf aan de *Dominéstraat*, La. C No. aankomende de Wed. H. J. Raatgever ƒ 6000.

Het Huis en Erf aan de *Groote Dwarsstraat*, N. W, La. E No. 209, aankomende E. Mackenzie geb. Harmacker, ƒ 550 — Beiden opgehouden.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 15 November 1861 is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Adriaan Johannis Jansen en Constantia Jacquelina de Waal.

Van den 9den tot den 15den November, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 9den, Maria Philida Fluur, 53 jaren.

Den 10den, Joseph Johannis Houthak, 31 jaren.

Den 12den, Louisa Jeannette Smidt, 2 jaren en 5 maanden.

Den 13den, Jan Harps, 50 jaren n. g.

Idem, Henrietta Anthoinetta Fransina Straub, dochter van Johann Carl Straub en van Frederika Steinbach, 1 jaar.

Idem, Cicilia Phalomina, dochter van Simon Phalomina en van wijlen Maria Gouverneur, 15 jaren.

Den 14den, Cato Johanna Catharina Zeeman, 67 j.

Idem, Cornelis Geerlings, Echtgenoot van Maria Antoinetta Elisabeth Wagner, 69 jaren.

Idem, Elisabeth Henriette Norden, 2 jaren.

Den 15den, Gomperts Salomon Junior, Weduwenaar van Cornelia Barend, 63 jaren en 9 maanden.

Binnenlandsche Berigten.

Post-Kantoor.

De Mailpakketten zullen op Woensdag den 20sten dezer, des middags ten 12 ure, worden gesloten en verzonden per de Stoomboot *Vice Admiraal Rijk*.

PUBLICATIE

van den 12n November 1861, *regelende de bevoegdheid van den Curator en Weesmeester om voor onvermogende Boedels en Weesen onder zijn departement kosteloos te procederen.*

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME.*

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, Salut doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat twijfel is gerezen omtrent de wijze waarop de Curator of Weesmeester, ten einde toegelaten te worden om kosteloos te procederen, behoort te doen blijken van het onvermogen van den boedel of den persoon, waarvoor hij in regten wenscht op te treden;

Gelet op de Publicatien van 2 | 3 September 1828 (G. B. No. 10, en van 17 | 18 Januarij 1833 (G. B. No. 2);

en op artikel 22, Eerste afdeeling en artikel 44, Tweede Afdeeling der Publicatie van 8 Februarij 1836 (G. B. No. 1);

Den Kolonialen Raad gehoord;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Krachtens de daartoe verleende magtiging des Konings, met aanvulling der Publicatie van den 17 | 18 Januarij 1823 (G. B. No. 2) te bepalen, gelijk geschiedt bij deze:

Eenig artikel.

Zoo dikwerf de Curator of Weesmeester vergunning van den regter wenscht te verkrijgen om kosteloos te procederen, zal als voldoend bewijs van het onvermogen van den boedel of den persoon, waarvoor hij in regten verlangt op te treden, worden beschouwd eene verklaring dienaangaande af te geven, respectivelijk door het Collegie van Commissarissen voor het departement der Onbeheerde Boedels of door den Pupillairen Raad.

En zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Gouvernements-blad opgenomen.

Paramaribo, den 12 November 1861.

VAN LANSBERGE.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur,

De Hoofd Commies belast met de functien van den Gouvernements Secretaris

J. E. WESENHAGEN.

Gepubliceerd den 13 November 1861.

Bij Gouvernements Resolutie van den 18 November 1861 No. 4, is onder de nadere goedkeuring des Konings, tot 2e Luitenant in de divisie *Saramacca*, benoemd de Heer H. G. Kuster, oud 2e Luitenant.

G. J. Zweers heeft aan het Gouvernement verzocht, dat hem in allodialen eigendom en erfelijk bezit worde afgestaan een perceel land gelegen alhier van *Paramaribo*, in de 2e buitenwijk ten Noorden van den grond *Uitvlugt* en ten Oosten van den rijweg naar *Kwatta*, vermeld op de in 1857 vervaardigde generale kaart, onder 2e blok, ter grootte van ruim 36 akkers.

Tijd van verzet *veertien* dagen, gerekend van den 13 November 1861.

J. Gerbrands en J. R. Temminga hebben aan het Gouvernement verzocht, dat hun in allodialen eigendom en erfelijk bezit worde afgestaan een perceel land gelegen alhier van *Paramaribo* in de 2e buitenwijk ten Noorden van den grond *Uitvlugt*, vermeld op de in 1857 vervaardigde generale kaart onder 2e Blok ter grootte van ruim 72 akkers.

Tijd van verzet *veertien dagen*, gerekend van den 13 November 1861.

Transport.

Den 15den November 1861. S. Seelig aan Mr. A. Salomons q.q. van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Knuffelsgracht* N. W. Lo. A. No. 236 en O. W. Lo. B No. 152.

Paramaribo, den 15 November 1861.

Advertentiën.

Uithoofde van ongesteldheid van den Predikant, zal er op HEDEN den 17den dezer, GEEN GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelisch Luthersche Gemeente*, gehouden worden.

Uithoofde van ongesteldheid van den Predikant, zal er op WOENSDAG den 20sten dezer, GEEN GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, gehouden worden.

Op den 1sten October 1861, overleed te *Soden*, na een langdurig lijden, in den ouderdom van bijna 26 jaren, mijne geliefde Echtgenoot, Vrouwe JEANNETTE ADRIENNE TOELAER, mij nalatende twee Kinderen, nog te jong om hun verlies te beseffen.

Amsterdam, 6 October 1861.

C. H. WILKENS.

Eenige kennisgeving.

Den Heer Redacteur van het *Surinaamsch Weekblad* gelieve onderstaand ingezonden stuk in Uw Blad te willen plaatsen.

De droogte tijd is zoo goed als voorbij, zoude er vóór de zwara regens invallen niets aan den Combé weg (voorstad Zeelandia) gedaan? Worden wij bewoners van die buurt brengen toch net zoo goed onze landsbelastingen op als diegene welke in de stad wonen; ik ten minste betaal jaarlijks ver over de honderd gulden van den lande. Waarom kunnen dan onze wegen ook niet even zoo goed onderhouden worden als de andere gedeelten der stad?

W. Z.

A. SALOMONS Vendumeester, zal op DINGSDAG a. k. des namiddags om 4 ure verkoopen:

De slavin *Elisabeth*, aankomende de minderj. van J. M. VAN LEEUWAARDE.

Degenen die deugdelijk te vorderen hebben van wijlen den Heer H. F. J. FAURE VAN DER WILT, worden verzocht hunne rekeningen in blanco in te dienen, bij

W. J. G. LABAD

Paramaribo, den 12 November 1861.

J. GOMPERTS JZ.

biedt te koop aan:

HOUT in soorten,

verkrijgbaar aan den Windmolen, desverkiezende wordt hetzelve voor rekening van den kooper naar genomen te transporteren.

Koffij en *Witte Rijst*,

bij kleine kwantiteiten en per baal.

Manufacturen, *enz enz*

Voorts: Het HUIS en ERF, Lo. A No. 214, gelegen aan de *Watermolenstraat.*

Bij inschrijving wordt aangeboden de

Slaven Uitdeelingen,

ten behoeve der plantages *Mon Trésor* en *Broedershoop*, waarvan de lijstuh en monsters ter inzage liggen ten kantore van P. MAIJ, alwaar de inschrijvings-billetten, vergezeld van Monsters zullen worden aangenomen, tot DONDERDAG den 21sten dezer, des voormiddags de 10 ure.

De minste inschrijving aangenomen en de monsters goedgekeurd zijnde, zal de toewijzing der levering geschieden.

Paramaribo, den 15 November 1861.

D. E. C. BELMONTE qq.

mede voor P. MAIJ qq.

Een partijtje puike *Jenever* in kelders.

Almede:

Halve vaten extra Family Vleesch, Reuzel, Witte en

Bruine RIJST,

Brandon's *Kaarsen*, Indigo blaauw, *Patent* OLIE, etc. etc.

Bij

J. V. BOUGUENON.

Brik *Trenton*!!!

EXTRA NIEUWE BAKKELJAAUW,

Makreel, Haring, Menhaden, Pekelgen Clear—, Mess—, Chine en Prime SPEK, Mess Vleesch, Hammen, Reuzel, *Molensmeer*

BESCHUIT,

oxh. Tabak, Zeep, Kaarzen

Extra BLOM,

Boter, Kaas, Bokkings, WITLOOD, gekookte en ongekookte Lijn Olie, Lamp Olie, GLAUBER ZOUT, vaten roode Biet, Aardappelen, Uijen, halve vaten Plate BEEF, dito Tongen, Spir. TERPENTIJN, Breeuwwerk, Stoelen, katoenen PARAPLUIES, Complete stellen Slaapkamer Ameublement, eenige kisten *Schoenen* en *Laarzen*, enz. enz.

Voorradig:

Plantaadje Behoeften, Engelsche Yzerwaren en Gereedschappen, enz., enz.

Te bekomen bij

Gebrs. SOESMAN.

Bij *Gebrs. Castilho*

te bekomen:

Complete stellen Gepolijsten Kamer Ameublementen, Dubbel, Kantoor, Comuniale, Kinder en Houten en Rietenzitting STOELEN, AMERIK. BLINDERS, *Klokken*, *Val-Axen*, Halve tonnen Fam. BEEF, heele dito Mess VLEESCH, MAKREEL en HARING,

W. P. Planken, KOREN MOLENS,

Cherry Pectoral, Castor Olie en Worm Mixture, O. 4, RIJST, etc.

DE GROOTSTE GENEESKUNDIGE ONTDEKKING DEZER EEUW.

PERRY'S CORDIAL BALSEM VAN SYRIACUM.

Deze onschatbare medicijn is de wonderbaarste overwinning van de kunst over de natuur, en is voor beide sekseu heilzaam. Zij herstelt en vermeerdert de natuurlijke kracht van hen die tengevolge van een langdurig verblijf in de Kolonien aan algemeenheid en verval van krachten lijden. Duizenden hebben door het gebruik daarvan hunne gezondheid en krachten herkregen, zoo als onder eede, voor den Lord Major van Londen en de Aldermen verklaard is.

Prijs 11 schelling, of vier â 1 voor 33 sh, waardoor men 11 schelling bespaart, en in flesschen 5 .... of eene besparing gevende van 1 pond 12 sh. ....

Verkrijgbaar bij R. & L. PERRY & Co. hoofd-depôt, No. 19, Bernersstreet, Oxfordstreet, Londen.

Agenten: BARCLAY & Co. 75, Farringdonstreet, Londen.

De Pillen van Holloway

Er zijn geene huismiddelen, die zoo goed in alle ziektengevallen werken als de Pillen en Zalf van HOLLOWAY, en daarom zijn zij ook de middelen die het meeste geschikt zijn voor huisselijk gebruik. Zij bezitten de weldadige en wezenlijk genezende kracht, die in het planteurijk gevonden wordt, om de oorzaak der ziekten van het menschelijk gestel weg te nemen. In beide zoowel de Zalf als de Pillen, vindt men hoegenaamd geen mineraal of plantaardig vergif. Zij kunnen gebruikt worden door een kind even zoo goed als door een grijsaard, dewijl zij uit eenvoudige doch zeer krachtig werkende zelfstandigheden zijn te zamengesteld. Er moet geen huishouden zijn, waar de geneesmiddelen van HOLLOWAY niet gevonden worden, daar zij dienstig zijn voor elke ziekte, als toevallige ongemakken, ziekten die uit het gestel voortkomen of ongestelde functien.

Deze *PILLEN & ZALF* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij A. B. DE VRIES aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1, *f* 3 en *f* 5.

GEDRUKT bij A. L. G. DE RANDAMIE,

BIJBLAD TOT HET SURINAAMSCH WEEKBLAD.

Verschijnt elken Woensdag

1861 — Woensdag 13 November — No. 46.

PARAMARIBO

De Britsche West-Indische Kolonien en de internationale Tentoonstelling van 1862.

Door P. L. SIMMONDS.
(Uit het *Journal of the Society of Arts*, van September 1861.)
(*Vervolg.*)

Dit voorloopig overzigt van haren uitvoerhandel ter zijde latende, laat ons zien welke, voor zoo ver als nog bekend is, de vooruitzigten onzer West-Indische Kolonien zijn, bij eenen wedstrijd met andere landen, op eene tentoonstelling van derzelver voortbrengselen te Londen in het aanstaande jaar. Met uitzondering van zoodanige kolonien als Demerara, Trinidad en Jamaica, welke verwacht worden ruimschoots te zullen bijdragen, zal er, naar ik vrees zeer weinig door de kleinere volkplantingen uitgerigt worden. De bevolking dezer eilanden hebben geen belangstelling in eenige zaak welke niet regstreeks betrekking heeft tot de suiker productie. Dit is zeer te betreuren, omdat de fransche Kolonien Martinique, Guadeloupe en Guiana waarschijnlijk wel vertegenwoordigd zullen worden. Op de Parijsche tentoonstelling verwierven hare onderscheidene producten ruime aandacht en zijn dezelve vereenigd en afgehouden geworden voor eene permanente expositie in het Nijverheidspaleis. Het gemis van een goed koloniaal museum in dit land, alwaar de voortbrengselen onzer vijftig, onder alle klimaten verspreide kolonien, gezien en onderzocht kunnen worden, is wel te bejammeren.

Van de 5,500 voet aan de West-Indische Kolonien in 1851 toegestaan, werden slechts 742 voet ingenomen. Britsch Guijana en Trinidad waren wel vertegenwoordigd en er waren eenige weinige rariteiten uit Barbados, de Bahamas, Jamaica en St. Kitts gezonden, doch men had geene algemeene belangstelling gehad voor de Internationale tentoonstelling. Door de bemoeijingen van de Koninklijke Maatschappij van Kunsten in 1855, was Jamaica te Parijs wel vertegenwoordigd door ongeveer 45 inzenders, terwijl de verzameling omstreeks 483 vierk. vt. besloeg. Britsch Guijana nam 357 vt. in en had 95 inzenders De eenige andere West-Indische Kolonien die aan de Parijsche tentoonstelling deel namen waren Barbados, 8 inzenders, en Bahamas 5

Op St. Lucia is de oproeping van den Gouverneur tot nog toe onbeantwoord gebleven. Het eiland verkeert in eenen bloeijenden toestand en de planters en inwoners schijnen slechts op geld maken gesteld te zijn. Een weinig aandacht aan andere producten dan suiker geschonken, zoude echter niet onpas zijn.

Op Grenada is eene Commissie benoemd om in het belang dezer zaak werkzaam te zijn.

Op Trinidad is dit mede het geval geweest en ofschoon er nog geen agent benoemd is, is er aanvraag gedaan voor 200 vt. oppervlakte.

De wetgevende magt van Britsch Guijana heeft reeds eene som van 1000 pond sterling gestemd en zal misschien meer geven. De Kon. Landbouwkundige en Handels Maatschappij aldaar is er voornemens, eene zoo uitgebreide en volledige verzameling te zenden als de beschikbare tijd en middelen zullen toelaten, en welke naar men verwacht niet minder zal zijn dan de bijdrage naar Parijs in 1855, welke voor Britsch Guijana de eeremedaille verwierf. (*Wordt vervolgd*)

NOORD-AMERIKA.

Het nieuws per *Trenton*

DE MOGELIJKE INNEMING VAN NEW-ORLEANS.

(Uit de Louisville Journal van 5 Oct.)

Volgens de *St. Louis Republican* is in die stad een brief uit New Orleans ontvangen, meldende dat eene vloot van zeventig zoo groote als kleine schepen, de Balize opvoer om New-Orleans aan te vallen. In eene telegrafische dépêche uit New-Orleans dd. 20 Sept wordt gezegd:

„De federale (Noordelijken) hebben negen batterijen op Chaudierre eiland en verwachten er houtwaren om huizen en hospitalen te bouwen. Er zullen twaalf duizend man op dat eiland en in de nabuurschap geplaatst worden. Men is ook voornemens Ship Eiland te versterken en alle gemeenschap tusschen Mobile en New-Orleans te beletten."

Chaudierre Eiland en Ship Eiland liggen op de kust van de Mississippi, het eerste ongeveer twintig mijlen van Mississippi Citij en het laatste omstreeks tien mijlen van hetzelfde punt.

Van een anderen kant werd ook berigt dat het blokkade eskader Mississippi Citij genomen had, en aldus de communicatie tusschen Mobile en New Orleans zoo te land als te water had afgesneden.

De New-Orleans Picaijune van den 12n. Sept. betoonde zich zeer ongerust omtrent dit onderwerp, zeggende:

„Wij vernemen van een pas uit New-York en Philadelphia aangekomen heer, dat de ijverigste pogingen in het werk gesteld worden op al de scheepswerven en dokken dier beide steden, tot uitrusting van de grootste zee expeditie, nog ooit in dit land bekend Ieder timmerman, dien men krijgen kan wordt gebruikt en er worden vele koopvaardijschepen in oorlogsbodems veranderd; al de gieterijen zijn bezig stoommachines te maken en te veranderen, zoo voor de grootste schepen als voor de kleine kanonneerbooten. Onder het werkvolk werd openlijk gesproken dat deze ontzaggelijke vloot naar New-Orleans bestemd was

Het schijnt het tegenwoordige plan van den vijand te zijn eene *ruse* te gebruiken, door ons tot de inneming van Washington te lokken, en zoodoende onze voornaamste strijdkrachten in Virginie te trekken en onze Zuidelijke kust betrekkelijk weerloos te laten terwijl zij eene groote demonstratie op onze kust maken en met kracht hun weg naar New-Orleans banen. De vijand kan het gemakkelijk lijden om ons Washington, welke ons van geen groote dienst zijn kan en zelfs Marijland te doen innemen, wanneer zij Louisiana en daardoor de controle onzer katoen — en de Mississippi-kust winnen.

Het is tijd dat wij onze oogen openen voor deze groote beweging op het oorlogs-schaakbord en ons voorbereiden om de plannen des vijands te weerstaan en te verijdelen. Elk schip in onze haven moet dadelijk in dienst gesteld worden en de schakel van forten uit gebreid worden tot aan de Balize. Het is nu de tijd niet om paarden te dresseren en het gouvernement te Richmond zoowel als de autoriteiten hier, dienen daarnaar te zien en zich in de weer te stellen.

Mobile beijvert zich om de Golf kust te versterken. Fort Gaines wordt versterkt en aan de naburige kust wordt alle aandacht gewijd."

De *Boston Journal* behelst het volgende:

De fransche regering heeft aan de agenten der Zuidelijke Confederatie eene kwitantie gegeven in den vorm eener verklaring van den heer Rouher, Minister van Landbouw en handel, omtrent de blokkade. Daarin wordt op de duidelijkste wijze, op nieuw vermeld de beginselen waarop de Regering de blokkade eerbiedigt, welke zij wel gegrond en wel gehandhaafd acht. Het volgende zal den geest van dit stuk doen kennen:

„De daadwerkelijkheid der blokkade wordt nu door de wereld erkend den wezentlijken torstand harer geldigheid te zijn; doch, van af het oogenblik dat er op de plaatsen, alwaar eene oorlogvoerende partij den toegang meent te beletten eene voldoende magt is om eene nadering te verhinderen, zonder aan een zeker gevaar bloot te stellen, is de neutrale verpligt, om, welke schade hij ook ondervinden moge, de blokkade te eerbiedigen. Schendt hij dezelve, zoo stelt hij zich bloot om als vijand beschouwd te worden door den oorlogvoerende, jegens wien hij van de pligten der onzijdigheid is afgeweken."

NIEUWSTIJDINGEN.

Uit Engeland wordt het volgende gemeld:

Sir Edward Bulwer Lytton heeft op een diner van eene landhuishoudkundige vergadering het volgende over Italie en Engelands buitenlandsche staatkunde gezegd: «Toen wij de laatste maal bijeen waren, wat was Italie toen? Een bont mengsel van nietige staatjes, waarin de vrienden van orde de marionetten van Oostenrijk waren en de vrienden der vrijheid als woeste zamenzweerders werden beschouwd, die tegen de tyrannen geene andere wapenen wisten te gebruiken, dan de dolk van den ellendigen sluipmoordenaar Maar wat is Italie nu? Een groot volk, eene constitutionnele monarchie. De tyran is weg en de sluipmoordenaar, naar te hopen is, ontwapend. Italie is uit zijn eeuwenlangen slaap ontwaakt en ontbloeit weder; maar het staat aan de hartstogten en aan den strijd der jeugd bloot. Moge de hemel het zegenen en beschermen! Het is in het belang van Engeland, dat Italie in den grooten kring der constitutionnele natien trede. In het buitenland miskent men Engelands buitenlandsche staatkunde. Engeland is eene vrije natie, en de Engelsche staatslieden moeten met de volksmeening te rade gaan. De volksmeening nu van een vrijen staat is met de vrijen. Engeland is een land van handel en nijverheid. Het is in Engelands belang, dat allerwege eene goede regering worde in het leven geroepen, met de elementen van vooruitgaande welvaart, dewijl alleen onder goede regeringen de handel veilig is, en de markt voor onze goederen waarschijnlijk zal worden uitgebreid naar mate het den vreemdelingen goed gaat. Dwingelandij, waaronder alle vooruitgang belet wordt, is niet in het belang van Engeland, evenmin als omwentelingen, waarin men zijn eigendom niet zeker is. Wij hebben echter wel belang bij den bloei van elk volk, dat dien gematigden vorm der constitutionnele vrijheid aanneemt, die door onze ondervinding gebleken is de voor de ontwikkeling der menschelijke bedrijvigheid beste regeringsvorm te zijn, en moeten wij voor dit goed gevoel een baatzuchtig motief zoeken, zoo ligt dit daarin dat elk volk, dat zich aldus verheft, van nature door de sympathie der vrijheid onze bondgenoot en door de commerciële ontwikkeling, die het gewoon gevolg der vrijheid op staatkundig gebied is, onze kalant zal worden."

Met betrekking tot de gebeurtenissen in de Vereenigde Staten zeide sir Bulwer Lytton, dat de scheiding tusschen het Zuiden en het Noorden der Unie was te voorzien, en Spreker waagde het te voorspellen, dat het niet bij die scheiding zou blijven, maar dat het jonger geslacht het waarschijnlijk zou beleven, dat niet twee, maar misschien vier, en waarschijnlijk nog meer souvereine republieken uit de vroegere Unie zouden verrijzen. Spreker geloofde, dat Amerika bij die scheiding niet zou lijden, maar dat de beschaving en ontwikkeling er bij zouden winnen.

In de volkshuishoudelijke gesteldheid van Engeland doen zich ongunstige verschijnselen voor. „Onze handel kwijnt, schrijft men niet alleen ten gevolge der jammerlijke gebeurtenissen, in Noord-Amerika voorvallende en nog te verwachten, maar ook ten gevolge van de overvoering der voornaamste markten. In de eerste acht maanden dezes jaars heeft men

uitvoerhandel, naar opgegeven wordt, vijf en half millioen ponden sterling minder bedragen dan in hetzelfde tijdvak van het vorige jaar. Intusschen vernemen wij van alle zijden, dat onze graanoogst, ofschoon goed uitgevallen, ver van overvloedig is, dit is eene bedenkelijke zaak, dewijl de berigten, welke wij uit andere landen omtrent den graanoogst ontvangen, minder gunstig luiden; en het wordt werkelijk de vraag, tot welk deel der wereld wij ons zullen moeten wenden om den grooten toevoer, welke voor de voeding dezer eilanden noodig is, te bekomen."

Volgens den jongsten staat der bevolking van de Noord Amerikaansche Unie telde deze het vorige jaar eene bevolking van 31.641,677 zielen, $8\frac{1}{2}$ millioen meer dan in 1850. Onder die bevolking zijn bijna 4 millioen slaven. In 10 jaren tijds vermeerderde het getal inwoners van den staat Nieuw-York met 754.196 zielen. In dienzelfden tijd werd de bevolking van San Francisco viermaal talrijker.

Men schrijft uit Berlijn:

De 112 jongvrouwen, welke den Koning bij den plegtigen intogt in deze hoofdstad zullen begroeten, waren eergisteren avond bij den Burgemeester Hedeman op thee-visite. Zij onderscheiden zich allen door schoonheid en liefttalligheid, hebbende geene harer nog den 20jarigen leeftijd bereikt. De 12 eerejongvrouwen, welke bij de begroeting vooraan zullen treden, zijn nog niet uitgekozen.

Men verzekert zegt de *Constitutionnel*, dat er thans niet minder dan twaalf duizend werklieden aan de doorgraving der landengte van Suez worden gebezigd. Zeer onlangs is aldaar bij de graafwerken te Gizelli een tempelgebouw ontdekt, hetwelk meer dan vijf duizend jaren oud moet zijn en zoo uitgebreid is als het Louvre te Parijs. Te Karnali is een tempel van een uur in omtrek gevonden, en te Edfu een met twintig zalen. De muren dier gebouwen zijn vol beelhouwwerk, opschriften, hieroglyphen en schilderstukken, welke door den loop des tijds niet beschadigd zijn.

De paus is ernstig ongesteld en zijn toestand baart groote ongerustheid.

Het Italiaansche comité te Rome is van plan, om in geval de paus mogt komen te overlijden, gebruik te maken van den tijd, waarin het conclave bijeen is, om een opvolger te kiezen, om eene algemeene volksstemming ter gunste van de annexie van Rome bij Italië uit te lokken. Indien de nieuwe paus die stemming voor nietig verklaarde zou er tot eene herstemming worden overgegaan en de stemlijsten bij de Notarissen ter teekening worden gelegd. Keizer Napoleon zou reeds kennis dragen van dit plan.

Een onderofficier van het fr. 10de regiment, die uit China is gekomen, heeft in het keizerlijk paleis te Peking eene pendule buit gemaakt. Het uurwerk wordt gedragen door een massief zilver vergulden kameel, 't welk met een kleed is behangen, dat rijk versierd is met diamanten, smaragden, robijnen, saphires en alle mogelijke steenen, welke de menschelijke zwakheid *edel* noemt; de kameel is vijf palm hoog. Op de wijzerplaat staat *Londen*, doch geen naam van den vervaardiger; men weet volstrekt niet hoe dit prachtige stuk in het bezit van den keizer van China is gekomen, doch, aangezien men ook een gevonden(?) kameel niet in den bek moet zien, bekommert zich de eigenaar daarover volstrekt niet. Er is reeds 70,000 fr. voor geboden, doch de onder-officier hoopt meer te zullen krijgen.

SCHEEPSTIJDINGEN

BINNENGEKOMEN:

Den 10n. dezer, de Nd. Am Brik *Trenton*, kapt. N. D. Cunningham, van Boston.

Den 11n., de Fransche schoener *Favorite*, kapt. A. Duplaat, van Caijenne.

Idem, de Nederl. schoener *Ellen*, kapt W. C. Dekker, van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 12n dezer, het schip *Maria Cornelia*, kapt. A. D. Brinkeriock naar Amsterdam, lading: 265 vaten Suiker 398.848 pond, 19 balen kakao 2.280 pond, en 11 vaten heele koffij 7,317 pond.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Josephina Bernardina*, kapt. Bes, adres bij J. Gisius.

Het schip *Wilhelmina*, kapt. Klint, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Suriname*, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. F. Haase Jr.

Het schip *Jennij*, kapt. de Lang, adres bij M. M. Curiel.

Het schip *Emelie*, kapt. van Wijk, adres bij F. Emanuels.

Het schip *Willem Frederik*, kapt. R. Y. Visser, adres bij Gebroeders van Praag.

Het schip *Mercurius*, kapt. van der Veer, adres bij H. Degenhard.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Fransche schoener *Favorite*, de heer F. Gaillard.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 12n. dezer, van pl. *Blijendaal*, 24 vaten, en van pl. *Potribo*, 8 vaten à 9.66 ct

---

Binnenlandsche Berigten.

Christiana van Werges zich noemende Johanna Frederika Christiana Werges, heeft verzocht dat haar worde vergund voortaan laatstgemelde namen te blijven voeren.

Tijd van verzet *zes weken*, gerekend van den 6 November 1861.

Aanzoek van Vrijgeving

Den 8 November 1861.

Van de slaven Adolf, Martha, Jacob, Cornelia, wier geboortejaren onbekend zijn, kinderen van Cornelia; — Geduld en Jeannette, wier geboortejaren en moedersnamen onbekend zijn, toebehoorende voor den vrijdom aan den boedel H. H Brandon wed. S Abendanon, en onder het toezigt van J. H. Flu, als Curator ad hoc.

Van het slavenkind Clementine Dorothea, geboren in 1861, dochter van Martina, toebehoorende aan M. Levij.

Transport.

Den 8 November 1861. J. F. Favereij, Vendumeester, aan T. R. Trott, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de Voorstad *Zeelandia* 1e. Buitenwijk No. 56, O. W. La A No. 44.

Paramaribo, den 8 November 1861.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst:

Diverse Fournituren en andere huishoudelijke benoodigdheden, te leveren uiterlijk op *Ultimo Januarij* 1862, ten dienste van het Militair Hospitaal, alwaar de modellen te bezigtigen zijn.

De monsters te bezorgen ter Administratie van Financien.

De bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarie, alwaar eene specifieke lijst der benoodigde artikelen is aangeplakt, zal geligt worden op Dingsdag den 19 November e. k. des voormiddags ten 9 ure.

Paramaribo, den 11 November 1861.

Op Zaturdag den 16 November e. k. des voormiddags ten 9 ure zullen bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels worden uitgesproken de dicta gewezen in de boedels van:

Machiel Lionarons, zich geschreven hebbende Michiel Charles Lionarons, Louisa Emelia Sophia Pietzcker en Adriaan Pieter Tirion.

Advertentiën.

Op ZONDAG den 17 November e. k, GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelisch Luthersche Gemeente* op het gewone uur.

Over veertien dagen, den preciesen dag en uur nader te bepalen, zal door en ten huize van den Vendumeester J. C. GOMPERTS publiek worden verkocht:

De BLOOTE GROND en GEBOUWEN der Pl. *Onvergenoegd*, volgens den daar van geformeerden Inventaris, liggende met de bewijzen van eigendom ter visie van gegadigden ten huize van voormelden vendumeester.

Paramaribo, den 11 November 1861.

J. FROUIN.

( )

Brik *Trenton*!!!

EXTRA NIEUWE BAKKELJAAUW,

Makreel, Haring, Menhaden, Pohagen, Clear—, Mess—, Chine en Prime SPEK, **Mess Vleesch, Hammen, Reuzel. *Molensmeer*, BESCHUIT, oxh. Tabak, Zeep, Kaarzen**

Extra BLOM,

Boter, Kaas, Bokkings, WITLOOD, gekookte en ongekookte Lijn Olie, Lamp Olie, GLAUBER ZOUT, vaten roode Biet, **Aardappelen, Uijen, halve vaten Plate BEEF, dito Tongen, Spir. TERPENTIJN, Breeuwwerk, Stoelen, katoenen PARAPLUIES. Completo stellen Slaapkamer Ameublement, eenige kisten *Schoenen* en *Laarzen*, enz. enz.**

Voorradig:

Plantaadje Behoeften, Engelsche Yzerwaren en Gereedschappen, enz. enz. Te bekomen bij

Gebrs. SOESMAN.

( )

Societeit DE VREDE.

De Jaarlijksche **VIERING**, zal gehouden worden op aanstaanden

ZATURDAG AVOND

den 16den dezer.

Heeren LEDEN en verdere Heeren die den toegang hebben, worden vriendelijk uitgenoodigd om deze VIERING bij te wonen.

Paramaribo, den 9 November 1861.

De Societeithouder,
P. A. BRUGGEMAN.

[ ]

De ONDERGETEEKENDEN, zullen in plaats van op DONDERDAG den 14, op DINGSDAG den 19den dezer, om 4 uren ten Sterfhuize van den Heer F. MAZER, aan de *Weidestraat*, door den Vendumeester A. SALOMONS doen verkoopen:

Diverse Meubelaire GOEDEREN, Glas-, Aarde- en KOPERWERK en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

Alsmede: de slaven *Winst*, *Hercules*, en *Charles* Timmerlieden, *Louisa* Huismeid en haar zoon *Eduard*, *Elisabeth* en *Frederika*.

Voorts eenige HOORNBEESTEN en SCHAPEN.

Zijnde de *GOEDEREN* en *SLAVEN* één dag vóór en op den verkoopdag ten Sterfhuize te bezigtigen, en op den Buitengrond Nieuwzorg, een opgeboeid CORJAAL, 1 WATERVAT, [van Bruinsharthout], eenig oud vierkant HOUT en PLANKEN.

Over *zes weken* dag en datum nader te bepalen: Het HUIS en de ERVEN staande en gelegen aan de *Weidestraat*, La. D No. 39 | 60, alsmede een,

YZEREN REGENBAK, op gemeld Erf.

En over drie maanden, Den Buitengrond NIEUW ZORG, gelegen aan het pad van *Wanica*, bekend in de divisie, *Para* onder. La. B No. 76.

Zullende de bewijzen van eigendom, en veilcondition in tijds bij genoemden Vendumeester ter visie liggen.

Wordende de DEBITEUREN des Boedels dringend verzocht hun verschuldigde aan te zuiveren, en de CREDITEUREN minzaam uitgenoodigd, van hunne vorderingen ten spoedigste opgaaf te doen.

Paramaribo, den 8 November 1861.

K. H. MAZER. &
W. A. GÖDEKEN.
Execut. Testament.

( )

Versche TUINZADEN,

te bekomen bij

L. G. HEILBRON.

[ ]

Gedrukt bij A. L. G. de RANDAMIE.